

Arrest

nr. 194 192 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RUELENS verschijnt en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 mei 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 juni 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) verzocht op 13 juni 2017, gelet op artikel 3.2 en 18.1, (d) van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) de Finse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. De Finse autoriteiten willigden op 14 juni 2017 het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 25 juli 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (...), die verklaart te heten (...):

naam: A.(...) S.(...)

voornaam: M.(...) A.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit :Irak

Alias: A.(...) H.(...), M.(...) A.(...), geboren op (...), Irak; A.(...), M.(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Finland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Irakees staatsburger van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 31.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 07.06.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van een kopie van zijn identiteitskaart met nummer (...) (afgegeven te A.(...) N.(...) op 06.08.2014) en een kopie van zijn nationaliteitsbewijs met nummer (...) (afgegeven te A.(...) N.(...) op 24.03.2013). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 17.09.2015 in Finland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 07.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij op 27.06.2015 vertrokken te zijn vanuit N.(...) (IRQ) en stelde hij eerst per auto en te voet naar Saoedi-Arabië te zijn gereisd waar hij ongeveer 1 maand te ‘Al Jramia’ (Saoedi-Arabië) verbleef alvorens per auto verder door te reizen naar Turkije met een transit via Jeddah (Saoedi-Arabië). Betrokkene verklaarde 2 tot 3 dagen te Izmir (Turkije) te hebben verbleven alvorens per boot verder door te reizen naar Griekenland waar hij ongeveer 5 dagen in een opvangcentrum op een voor hem onbekend Grieks eiland verbleef alsook 1 dagen te Athene (GR). Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar Oostenrijk waar hij 3 tot 4 dagen te Wenen (AT) verbleef in het appartement van zijn smokkelaar alvorens per vliegtuig verder door te reizen naar Zweden. Betrokkene verklaarde dat hij deze reis zonder gebruik van zijn paspoort en enkel met een vliegtuigticket maakte en hij verklaarde na aankomst te Stockholm (SE) meteen per boot te zijn doorgereisd naar Finland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 17.09.2015 asiel vroeg in Finland. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Finland en hij verklaarde dat deze asielaanvraag werd afgewezen door de Finse autoriteiten. Betrokkene verklaarde tot januari 2017 in Finland te hebben verbleven in opvangcentra te Helsinki (FI) en Lieksa (FI) alvorens per trein en bus door te reizen naar Duitsland met een transit via Zweden en Denemarken. Betrokkene verklaarde 1 nacht te Hamburg (DE) te hebben verbleven alvorens per trein verder door te reizen naar Frankrijk met een transit via Rijsel (FR). Betrokkene verklaarde tot 28.05.2017 in Frankrijk te hebben verbleven te Calais (FR) en in een opvangcentrum te Duinkerke (FR) alvorens per trein verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 28.05.2017 gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 07.06.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hij verklaarde hieromtrent dat hij van zijn oom gehoord had dat zijn ouders in België verblijven waardoor hij besloot om naar België te komen. Hij verklaarde in dit verband wel tijdens zijn verblijf in Finland geen contact te hebben gehad met zijn ouders. Betreffende een overdracht naar Finland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene een negatieve beslissing te hebben verkregen in Finland waardoor hij vreest door de Finse autoriteiten naar Irak gerepatriëerd te zullen worden. Betrokkene stelde desbetreffend dat hij omwille van zijn

problemen niet naar Irak kan terugkeren. Hij stelde verder wel geen problemen te hebben gekend in Finland betreffende zijn opvang of behandeling.

Betrokkene verklaarde dus dat zijn ouders en zijn broers en zus in België verblijven. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de moeder van betrokkene (A.(...) H.(...), H.(...) A.(...) I.(...), geboren te A.(...) N.(...) op (...), van Iraakse herkomst) op 15.09.2015 asiel vroeg in België vergezeld door haar minderjarige zonen (A.(...), Y.(...) A.(...) A.(...), geboren te A.(...) N.(...) op (...), van Iraakse herkomst en A.(...), F.(...) A.(...) A.(...), geboren te A.(...) N.(...) op (...), van Iraakse herkomst). Op 28.11.2016 werd de moeder van betrokken erkend als vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) waardoor ze heden over verblijfsrecht beschikt in België en te Z.(...) (BE) verblijft. De meerderjarige zus van betrokkene (AL.(...), I.(...) A.(...) A.(...), geboren te A.(...) N.(...) op (...), van Iraakse herkomst) vroeg tevens ook asiel in België op 15.09.2015 waarna zij ook op 28.11.2016 door het CGVS erkend werd als vluchteling.

Bijgevolg beschikt de in België verblijvende zus van betrokkene ook over verblijfsrecht in België en verblijft zij heden ook te Z.(...) (BE). Betrokkene verklaarde verder ook dat zijn vader (A.(...) S.(...), A.(...)) ook in België verblijft maar dit verblijf kon niet verder geverifieerd worden vermits de vader van betrokkene niet werd teruggevonden door onze diensten.

Op 13.06.2017 werd er voor betrokkene een en terugnameverzoek gericht aan de Finse instanties die op 14.06.2017 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Finland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend tevens nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij via zijn oom vernam dat zijn ouders in België verblijven. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende ouders, broers en zus van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Finland verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Finland België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvend familieleden.

Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde ademhalingsproblemen te hebben maar dat hij verder geen verdere duiding meegaf over de specifieke aard van zijn gezondheidsproblemen. Daarnaast werden er tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere concrete documenten aangebracht betreffende zijn gezondheidssituatie. Daarnaast maakte betrokkene tevens ook geen melding van enige medische problemen bij zijn in België verblijvende familieleden. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde tijdens zijn verblijf in Finland geen contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende familieleden en benadrukken we dat betrokkene reeds voor een periode van ca. 1,5 jaar in Finland verbleef zonder de nabijheid van zijn in België verblijvende familieleden en vice versa. Daarnaast merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Finland in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun of contact van zijn in België verblijvende familieleden kan ontvangen of aanbieden. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende familieleden zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de familieleden van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Betreffende een overdracht naar Finland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene een negatieve beslissing te hebben verkregen. Dit wordt ook bevestigd door het akkoord van de Finse instanties voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Finland een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst en hij zal op dat ogenblik zijn actuele vluchtmotieven of eventuele nieuwe elementen in verband met zijn asielaanvraag kunnen aanbrengen, alsook het feit waardoor hij niet naar Irak kan terugkeren. Indien de betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Finland zal dit verzoek door de Finse instanties onderzocht worden. Dit betekent ook dat de Finse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderden naar

zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Finland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Betrokkene verklaarde in dit verband verder ook te vrezen dat hij naar Irak gerepatriëerd zal worden, in dit verband wensen we op te merken dat het eventuele afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel – en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast kent Finland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

Daarnaast merken we op dat het indienen van een asielerzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Finse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of in het geval van de negatieve beslissing van betrokkene gerespecteerd hebben. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen in Finland betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Finland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Finland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat betrokkene omtrent zijn verblijf in Finland geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo stelde hij in Finland geen problemen te hebben gekend betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling.

Desbetreffend benadrukken we ook dat Finland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Finland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat de Finse autoriteiten asielaanvragen onderwerpen aan een individueel onderzoek en, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Finse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Verder worden er door betrokkene geen concrete elementen aangehaald waaruit af te leiden valt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Finland in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont waardoor er dient te worden besloten dat ten aanzien van Finland niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de asielprocedure en wetgeving in Finland tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM of het EU-Handvest.

Ten slotte merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde ademhalingsproblemen te hebben. Echter bracht betrokkene hieromtrent, of omtrent andere aspecten van zijn gezondheidssituatie, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Finland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er verder tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Finland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Tevens zullen de Finse autoriteiten op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Finland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling

van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Finse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Finse autoriteiten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) "(...) in samenhang met een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuurd, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (...)." Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"(...)

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt het volgende :

(...)

Dat verzoeker naar België is gekomen om zich te herenigen met zijn moeder en zijn zus en zijn twee broers.

Dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Finland en intussen geen contact met zijn naaste familie meer had gehad.

Dat verzoeker pas in het voorjaar van 2017 via zijn oom te weten kwam dat zijn moeder met zijn broers en zus naar België was gegaan.

Dat verzoeker geen enkel familielid heeft in Finland en dat bovendien zijn asielaanvraag daar werd afgewezen.

Dat verzoeker kan verblijven bij zijn moeder op het adres (...) en dat zij hem ten laste kan nemen.

Dat verzoeker op die manier na verschillende jaren terug herenigd is met zijn moeder en broers en zus en zij nu een stabiel en respectvol privé- en gezinsleven kennen.

Dat verzoeker dacht ook zijn vader te kunnen aantreffen in België, maar hij blijkt al twee jaar verdwenen.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn moeder en zijn zus en broers, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat deze beslissing immers impliceert dat verzoeker terugkeert naar Finland omdat Finland verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag.

Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., een Europees grondwettelijk principe.

Zelfs wanneer de bestreden beslissing werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van dé betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel. Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn moeder en zijn broers en zus in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat verzoekers' familie zijn bescherming bovendien nodig heeft nu er geen man voor het gezin in België is.

De zus van verzoeker, A.(...) I.(...) is al meermaals bedreigd geweest door moslimmannen omdat zij de hoofddoek niet draagt. Het gaat in concreto om een man met wie zij de inburgeringscursus dient te volgen zodat zij elke les met schrik moet volgen.

Verder is de zus van verzoeker in 2016 aangevallen geweest door een moslimman toen zij nog in het Opvangcentrum te (...) verbleef omdat deze man dacht dat zij de islam zou verlaten, (de strafklacht dateert van 29/7/16 en is gekend onder het pv nummer (...))

Na deze aanval is zij met haar familie verhuisd naar een ander opvangcentrum, maar de man in kwestie woont nu blijkbaar in Antwerpen en zij komt hem nog steeds tegen.

Verzoekers' zus is wel in veiligheid wanneer deze mannen zien dat verzoeker bij haar is, want hij heeft wel gezag ten aanzien van deze mannen en wanneer verzoeker aanvaardt dat zijn zus geen hoofddoek draagt, dan moeten deze mannen dat ook aanvaarden.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker en de omstandigheden waarin de familie van verzoeker in België leeft die verzoekers' aanwezigheid in België wel degelijk noodzakelijk maakt. Dat verwerende partij niet afdoende is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 E.V.R.M. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat de inbreuk op het familiale leven van verzoeker manifest disproportioneel is ten aanzien van de toepassing van de Verordening 604/2013: de lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Dat dit het familiale leven van verzoeker in gevaar brengt en hij zo geen bescherming zou kunnen bieden aan zijn familie.

Dat aldus ten gevolge van een schending van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

(...)"

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

(...)”

Artikel 71/3, § 3, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“(...)

§ 3

Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

(...)”

3.6. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker reeds een asielaanvraag had ingediend in Finland en dat deze door de Finse asielinstanties werd afgewezen. Op grond van artikel 18.1 (d) van de Dublin-III-verordening werden de Finse instanties op 13 juni 2017 gevraagd om verzoeker terug te nemen (zie punt 1.2.), een verzoek dat op 14 juni 2017 werd ingewilligd (zie punt 1.3.).

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betwist of weerlegt op grond waarvan de Finse autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de behandeling van zijn huidige asielaanvraag. In zijn middel stelt verzoeker in wezen dat hij in Finland geen familie heeft en dat hij te weten kwam dat zijn moeder, zus en twee broers in België verbleven waardoor hij naar België kwam. Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM omdat hij hier in België zijn leven wenst verder te zetten, waarbij hij erop wijst dat hij bij

zijn moeder kan verblijven, zij allen "(...) een stabiel en respectvol privé- en gezinsleven kennen (...)" en dat zijn familie bescherming nodig heeft omdat zijn zus al meermaals bedreigd zou zijn geweest en aangevallen. Verzoeker houdt verder voor dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en deze werd genomen zonder "(...) alle relevante gegevens van het dossier (...)" in acht te nemen, waaronder "(...) de omstandigheden waarin de familie van verzoeker in België leeft die verzoekers' aanwezigheid in België wel degelijk noodzakelijk maakt (...)."

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van zijn familieleden in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 juni 2017 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij van zijn oom in Irak vernam dat zijn ouders in België verbleven en hij daarom naar hier kwam om hen te zoeken (AD, Dublin-interview DVZ, 7 juni 2017, vraag 31). Dienaangaande werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "(...) Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hij verklaarde hieromtrent dat hij van zijn oom gehoord had dat zijn ouders in België verblijven waardoor hij besloot om naar België te komen. Hij verklaarde in dit verband wel tijdens zijn verblijf in Finland geen contact te hebben gehad met zijn ouders. (...) Betrokkene verklaarde dus dat zijn ouders en zijn broers en zus in België verblijven. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de moeder van betrokkene (A.(...) H.(...), H.(...) A.(...) I.(...), geboren te A.(...) N.(...) op (...), van Iraakse herkomst) op 15.09.2015 asiel vroeg in België vergezeld door haar minderjarige zonen (A.(...), Y.(...) A.(...) A.(...), geboren te A.(...) N.(...) op (...), van Iraakse herkomst en A.(...), F.(...) A.(...) A.(...), geboren te A.(...) N.(...) op (...), van Iraakse herkomst). Op 28.11.2016 werd de moeder van betrokkene erkend als vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) waardoor ze heden over verblijfsrecht beschikt in België en te Z.(...) (BE) verblijft. De meerderjarige zus van betrokkene (AL.(...), I.(...) A.(...) A.(...), geboren te A.(...) N.(...) op (...), van Iraakse herkomst) vroeg tevens ook asiel in België op 15.09.2015 waarna zij ook op 28.11.2016 door het CGVS erkend werd als vluchteling. Bijgevolg beschikt de in België verblijvende zus van betrokkene ook over verblijfsrecht in België en verblijft zij heden ook te Z.(...) (BE). Betrokkene verklaarde verder ook dat zijn vader (A.(...) S.(...), A.(...)) ook in België verblijft maar dit verblijf kon niet verder geverifieerd worden vermits de vader van betrokkene niet werd teruggevonden door onze diensten. (...) Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij via zijn oom vernam dat zijn ouders in België verblijven. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende ouders, broers en zus van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Finland verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Finland België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvend familieleden. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde ademhalingsproblemen te hebben maar dat hij verder geen verdere duiding meegaf over de specifieke aard van zijn gezondheidsproblemen. Daarnaast werden er tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere concrete documenten aangebracht betreffende zijn gezondheidssituatie. Daarnaast maakte betrokkene tevens ook geen melding van enige medische problemen bij zijn in België verblijvende familieleden. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde tijdens zijn verblijf in Finland geen contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende familieleden en

benadrukken we dat betrokkene reeds voor een periode van ca. 1,5 jaar in Finland verbleef zonder de nabijheid van zijn in België verblijvende familieleden en vice versa. Daarnaast merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Finland in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun of contact van zijn in België verblijvende familieleden kan ontvangen of aanbieden. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende familieleden zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de familieleden van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. (...)

3.9. Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden in zijn ongestaafde kritiek dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd of dat niet "(...) *alle relevante gegevens van het dossier (...)*" in acht zouden zijn genomen. Verzoeker betwist niet dat hij niet behoort tot de "gezinsleden", zoals bedoeld in artikel 2, g) van de Dublin-III-Verordening en dat hij geen objectieve elementen inzake afhankelijkheid had aangebracht.

In zoverre verzoeker verwijst naar de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omdat zijn zus meermaals bedreigd zou zijn geweest tijdens haar inburgeringstraject in 2016, waardoor hij als man het gezin zou moeten beschermen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij hiervan tijdens zijn zogeheten 'Dublin-interview' van 7 juni 2017 nooit melding had gemaakt. Thans in het verzoekschrift wordt voor het eerst gewag gemaakt van problemen die verzoekers zus zou hebben gekend tijdens haar inburgeringstraject en tijdens haar verblijf in het opvangcentrum in Sint-Niklaas. Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek worden verweten doordat met deze elementen bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Daarnaast dient erop te worden gewezen dat verzoeker geen enkel concreet stuk aanbrengt dat zijn beweringen over het wedervaren van zijn zus en haar nood aan bescherming kan staven, waardoor zijn beweringen niet kunnen worden aanvaard als objectieve elementen die een band van afhankelijkheid aannemelijk maken.

3.10. Artikel 8 van het EVRM stelt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

De Raad wijst erop dat voormelde verdragsbepaling slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* het geval is tussen verzoeker en zijn in België verblijvende familieleden, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). De vraag rijst of er in hoofde van verzoeker sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoeker betoogt, naast een theoretische uitweiding aangaande artikel 8 van het EVRM, in zijn middel dat hij kan blijven samenwonen met zijn moeder, hij zijn zus dient te beschermen en met hen een stabiel leven onderhoudt, maar maakt, naast deze blote beweringen, op geen enkele manier *in concreto* duidelijk waaruit de vereiste afhankelijkheid in zijn geval zou blijken.

3.11. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven blijkt in de zin van artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder omdat er geen objectieve elementen zijn die wijzen op het bestaan van een band van afhankelijkheid tussen de meerderjarige aanverwanten, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing een disproportionele inbreuk op zijn gezinsleven zou uitmaken.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde

gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN